

διάλος τὸ γουλαίμι του πού μ' ἔκλεψε τὴν ὄρνιθα αὐτόθ. || Φρ. Διάλε τὸ γουλαίμι σου! (= νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν λαίμον σου, νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γ ο ὕ λ α 2. 2) 'Ο στόμαχος, ἡ κοιλία ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει ἓνα γουλαίμι, ἀπὸν ὅλη δὴν ἡμέρα νὰ τρώῃ, δὲ χορταίνει Κρήτ. Εἶδα θέλει τὸ γουλαίμι σου νὰ χορτάσῃ; αὐτόθ. Προῖμα δὲ δὸ χαλᾷ τὸ γουλαίμι σου (= τίποτε δὲν τὸ χαλᾷ, δὲν τὸ πειράζει τὸ στομάχι σου) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γ ο ὕ λ α 4.

γουλολαιμία ἡ, γουλολαιμία Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γουλολαιμία Εὐβ. ("Ορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὀ λ α ι μ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ι ᾶ.

Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γουλολαιμία εἶναι 'φτούνη! Αὐλωνάρ. Μωρέ, τέτοια γουλολαιμία δὲν ξανάδα! "Ορ.

γουλόλαιμος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύς. "Ορ.) ἀγ' -λόλιμους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο ὕ λ α (I) καὶ λ α ι μ ὁ ς.

Ἡ λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: Πολὺ γουλόλαιμος εἶναι "Ορ. Τί κάνεις ἔτσι, βρε ἀγ'λόλιμι; Δὲν εἶς ἰδιόμενον κοιάς; Στρόπον. Ὁ μαῦρος ὁ γουλόλαιμος, τίποτα δὲν παίρνεις 'πὸ τὰ χέρια του Βρύς. Συνών. λ ι χ ο ὕ δ η ς, φ α γ ᾶ ς.

γουλολειχιᾶ ἡ, ἐνιαχ. γουνελειχιᾶ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο υ λ ι ᾶ (I) καὶ λ ε ι χ ι ᾶ. Ὁ τύπ. γ ο υ ν ε λ λ ε ι χ ι ᾶ δι' ἀνομοίωσιν τοῦ ν.

Ἡ μικρὰ ποσότης ἐνθ' ἄν.: "Ἐναι μία γουνελειχιᾶ λάχανα ἐπαδὰ καὶ θὰ δηνέ μαζέφον Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γ ο υ λ ι ᾶ (I) 2.

γουλολούφα ἡ, ἀμάρτ. γουλούφα Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο ὕ λ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., καὶ λ ο ὕ φ α. Ὁ τύπ. γ ο υ λ ο ὕ φ α καθ' ἀπλολ.

Τὸ φατνίον τοῦ ὁδόντος ἐνθ' ἄν. Συνών. δ ο ν τ ο κ ο ι λ ι ᾶ.

γουλομάζωμα τό, ἐνιαχ. γ'λουμάζουμα Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ο μ α ζ ὶ ω ν ο.

Ἡ περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὁδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν συγκεντρωμένη ἀμάσητος τροφή ἐνθ' ἄν.

γουλομαζώνω ἐνιαχ. γ'λουμαζώνου Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ λ ο καὶ τοῦ ρ. μ α ζ ὶ ω ν ο.

Συγκεντρώνω περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης ἀμάσητον τροφήν, ἐπὶ τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὁδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν ἐνθ' ἄν.

γουλομανῶ Μύκ. γ'λουμανάω Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ λ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -μ α ν ὶ ω.

1) Ἀλγῶ κατὰ τὰ οὖλα, ἐπὶ νηπίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὁδοντοφυΐας Μύκ.: Γουλομανεῖ τὸ παιδί. 2) Αἰσθάνομαι ἀλγῆδονα ἢ κνησμόν εἰς τι μέρος τοῦ σώματος ἕνεκα ὑπάρξεως πύου Λευκ.: Μὲ γ'λουμανάει τὸ χέρ' μου. 3) Κουράζω πάσχον μέλος τοῦ σώματος Λευκ.: Ἐγ'λουμάν'σα τὸ χέρ' μ', π' μ' πόναε καὶ μ' ἀπόνεσε.

γουλοπονίος ὁ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ λ ὀ π ο ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ί ο ς, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946), σ. 62 - 63 καὶ Γραμμ. Πόντ. διαλ., σ. 123.

Ὁ πόνος τοῦ λαίμοῦ.

γουλόποννος ὁ, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο ὕ λ α (I) καὶ π ὀ ν ο ς.

Ἡ ἀσθένεια διφθερίτις.

γουλοπώριχο τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ π ω ρ ῖ χ ι.

Ὁ βλαστὸς τῆς ἀγρίας κράμβης. Συνών. ἀ γ ρ ι ο β λ α σ τ ᾶ ρ ι 2, ἀ σ π ρ ο γ ο ὕ λ ι, β λ α σ τ ᾶ ρ ι, β ρ ο ὕ β α 2, β ρ ο υ β ο β λ ᾶ σ τ α ρ ο, κ ρ α μ π ῖ, κ ρ α μ π ο β λ ᾶ σ τ α ρ ο, κ ρ α μ π ο λ ᾶ χ α ν ο, π α ρ α π ο ὕ λ ι, π ω ρ ῖ χ ι, π ω ρ ι χ ο β λ ᾶ σ τ α ρ ο, τ σ ῖ μ ο υ λ α.

γούλος ὁ, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)— Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, σ. 395 Κ. Θεοτόκ., Γεωργ. Βιργιλ., σ. 35— Λεξ. Βάιγ. II. Βλαστ. 481 γούλους Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) βούλος Ἰκαρ. Κρήτ. βούλος Σκυρ., οὔλος Ἰκαρ. δοῦλος Ἀνδρ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ἀ.) Τῆλ. λούλος Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ἀ.) Μύκ. γουῦδ-δο Ἀπουλ. (Στερνατ.) κοῦδ-δο Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ λ ῖ (II) Ὁ G. Rohlfs εἰς Lexicon Graecanicum Italiae inferioris ἐτυμολογεῖ τὸν τύπ. κ ο ὕ δ - δ ο ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον κ ὀ λ ο ς = κολοβός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

1) Μικρὸς λεῖθος καὶ στρογγυλὸς λίθος Ἀντίπαξ. Ἀπουλ. (Κοριλ. Στερνατ.) Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναρᾶδ.) Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάρω 'να γούλο καὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι Ἀργυρᾶδ. Ἡ στράτα εἶναι γιομάτη γούλους, δὲ βορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ αὐτόθ. Κάπως τὴ νύχτα ἔρριχνε γούλους 'ς τὰ κεραμίδια αὐτόθ. Μὴ βετᾶς γούλους καὶ βαρέσης κανένα ἄνθρωπο Λευκίμμ. Τοῦ πέταξε ἓνα γούλο 'ς τὸ κεφάλι αὐτόθ. Ἐχει τὴν ἀφοδιά του στρωμένη ὅλο γούλους καὶ εἶναι ἓνα ὥραϊο προῖμα (ἀφοδιά = αὐλή) Παξ. Κοῦδ-δο μαρμαρέν-νο Κοριλ. Κοῦδ-δο κάρπαρο (= πέτρα σκληρή) αὐτόθ. Νά 'ν' γουῦδ-δο παχὺ (= μιὰ πέτρα μεγάλη) Στερνατ. || Ποίημα.

... καὶ βρεθῆκαν

καμπόσοι πού ἀπὸ 'πάνουθε τὰ πλάκωσαν μὲ γούλους

κι ἄλλοι μὲ βάρος κουρουπιού πολὺ τρανοῦ

Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 2) Ὁ εἰς τῶν ὄρχεων Κέρκ. 3) Ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξωτερικῶς παρουσιαζόμενος ὄγκος Κεφαλλ.: Ἐβγάλε ἓνα γούλο 'ς τὸ χέρι. 4) Τὸ παρὰ τὴν κλείδωσιν στρογγύλον μέρος τοῦ μηριαίου ὅστου Κέρκ. 5) Ἐπιγλωττὶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 6) Ὁ κάλος, τύλος Ἰκαρ. Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ἀ.) Μύκ. Τῆλ. — Λεξ. Βάιγ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 7) Μικρὸν ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν ἔκφυμα, ἢ ἀκροχορδὸν Ἀνδρ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ἀ.) Λευκ. Μύκ. Σκυρ.: Καίουνε τσ' ρίξες ἀπὸ τσι σκορδαλοὶ τῶν τσ' κάν'νε ἄθος. Παίρνεις τσεῖνο τὸ ἄθος τῶν τσ' βάν'ς πᾶ 'ς τσι βούλοι τῶν μαρτασιάζονται, περνοῦνε, πέτ'νε Σκυρ. Δὲ μετροῦν τ' ἄστρα,

